

[Valdemar Thomsen.]

nordisk Samhørighed? Vi er sikkert mange, som ikke alene beklager det, der er sket, men som ogsaa gerne saa lidt mere Villighed hos den højtærede Statsminister til at hente Belønning hos vort dygtige Nabofolk hinsides Sundet, særlig da paa det økonomiske Omraade, men ogsaa om, hvordan et fornuftigt og tidssvarende Samarbejde kan iværksættes inden for Landets Grænser. Saa fornuftig er man da i Sverige, at Arbejder og Bonde, de to Parter, der frembringer Værdierne, ikke som her i vort Land som Følge af en kortsynet Politik slider hinanden op i indbyrdes Kiv og Strid, medens andre skummer Fløden. Derfor maa Statsministeren forstaa, at store Kredse i vort Land langt vilde foretrække, om Statsministeren rejste til Sverige for at hente et godt Raad fremfor at give et daarligt.

Angaaende den finansielle Situation ligger der efter min Mening ingen Kunst, i alt Fald ingen Statsmandskunst, i at opretholde en nogenlunde Balance i Statsregnskabet, saa længe der kan udskrives direkte og indirekte Skatter. Nej, Opgaven for et moderne Statsstyre er ikke alene at holde Statsfinanserne i Orden, men først og fremmest den at give Erhvervs livet og den enkelte Borger i Samfundet Mulighed for at holde Balance. I den Henseende staaer det vel nok saa usselt til som tænkes kan. Ca. 150 000 Arbejdere er uden Beskæftigelse, Landets Hovederhverv arbejder under saa fortvivlede Forhold som ingen Sinde tidligere, og samtidig skovler de monopoliserede Byerhverv Penge ind som i Krigstidens Gullaschperiode. Saadan er Billedet, efter at en socialdemokratisk Regering med Frihed, Lighed og Broderskab paa Programmet gennem mange Aar har staaet for Styret og nu efter Landstingsvalget har det hele og det fulde Ansvar!

Professor Jørgen Pedersen har med en enkelt Sætning ramt lige i Centrum, naar han i en Artikel for kort Tid siden sagde: Den Politik, der føres her i Landet, savner enhver Logik, naar man tager Beskæftigelse og Fortjeneste for Landets Befolkning og en rimelig Fordeling af Indkomsterne som Maalestok. En mere retfærdig men knusende Dom kan vanskeligt fældes over det Misregimente, der nu paa ellefte Aar mishandler baade Landbruget og dem, der for en stor Del paa Grund af Landbrugskrisen og Landbrugets svigtende Købeevne blev arbejdsløse. Man tager sig uvilkaarligt til Hovedet og spørger: Hvad er i det hele taget Regeringens Mening med en saadan økono-

misk Politik? Er Beskæftigelse og Fortjeneste til Befolkningen, er en rimelig Fordeling af Indkomsterne Maalet? Hvad tænkte Statsministeren paa, da han i sin Tid lovede Arbejde og god Fortjeneste til alle? Tænkte han saa mon at overlade Arbejdet til en lille Del af Befolkningen og Fortjenesten til dem, der oppebærer store Lønninger, Tantiømer, Aktieudbytter? Har Statsministeren tænkt sig det, ja, saa maa man sige, at Forventningerne er ved at gaa i Opfyldelse, endogsaa i en uhyggelig Grad, og derfor vil mange, hvis der skal fortsættes paa den Maade, faa Anledning til at revidere deres Opfattelse. Det gælder alle, som har ventet, at denne Arbejderregering først og fremmest vilde tilstræbe at lægge Forholdene saadan til Rette, at den enkelte Samfundsborger kunde faa Mulighed for at tjene en Løn, der staaer i et rimeligt Forhold til den Indsats, der præsteres.

Vilde det i denne Forvirring og Inkonsekvens, som Regeringens økonomiske Politik er Udtryk for, være ubeskedent at spørge Regeringens Chef, om der som antydtes for kort Tid siden er Overvejelser i Gang inden for Regeringspartierne med det Maal at komme ind i en anden Kurs, og i saa Fald, hvis Statsministeren i det hele taget vil svare, hvilke Midler man har tænkt sig at tage i Brug, og endelig: Hvor lang Tid der endnu vil gaa, før Rigsdag og Befolkning bliver præsenteret for det Resultat, som Bank og Børs aabenbart frygter, i alt Fald har frygtet?

Brøsen: Jeg synes, det var et meget svagt Defensorat, der blev leveret fra den højtærede Statsministers Side. Der er naturligvis ingen her, der fortænker ham i, at han i særlig Grad dvælede ved de Afsnit i sin Tale, som ogsaa en Del af os andre kan anerkende, men det er jo ikke tilstrækkeligt; det afgørende er jo, hvorledes man bedømmer hele Talen. Jeg skal gøre opmærksom paa, at der bl. a. er den Forskel paa et Skuespil og en Tale, at i det første, hvor der er mange optrædende, kan Helhedsindtrykket være ganske udmærket, til Trods for at enkelte af de rollehavende maaske har udført deres Rolle mindre godt, men med Hensyn til en Tale kan det ikke nytte, at der er visse gode Ting i den, naar Helhedsindtrykket er daarligt, og det er netop det sidste, vi har tilstrækkeligt Vidnesbyrd om, idet man i hele den svenske Presse, ogsaa ind i den socialdemokratiske, stærkt har kritiseret mange af de Udtalelser, den højtærede Statsminister er fremkommet med.